

Pár slovy

Tak se nám má oteplít. Dokonce až na dvacet stupňů. Babí léto se tomu říká. „Babí léto je jednou ze singularit v ročním průběhu počasí ve střední Evropě,“ píší na Wikipedii. Svým způsobem jde tedy o alternativní počasí. Počasí, které se vzpírá úzu, že má být

hnusně. Se srpnem přijde plačtivé a studené září, všichni to tak nějak berou, chodí na to, jen se lépe oblékají. Přihlížejí tomu představení podzimu tak nějak shovívavě. Jako mainstreamu. Ale jak se blíží festival ...příští vlna/next wave..., počasí se jasní a teplota stoupá. Lidé jsou překvapováni, chodí na to a svlékají kabáty. Teď v září! Považte! Svlé-

kání je přece ohromně alternativní. Ukažte mi alternativní divadlo, kde se nesvléká. Není náhodou, že festival alternativního umění každoročně probíhá právě v období babího léta. Alternativy se musí vzájemně podporovat. A víte proč babí? Prostě jen tak. Alternativně, ne...

Dominik Melichar

Divočina v nás

Rozhovor s uměleckým šéfem Chemického divadla Vojtěchem Bártou

Rozsáhlý prostor Venuše ve Švehlovce má nezaměnitelnou atmosféru, v níž se mísí zanikající luxus stylu art deco s divadelní technikou a kulisy napříč žánry. Během divadelní sezóny jsou tyto prostory po večerech nabitě diváky. Dostane-li se však náhodný návštěvník do těchto prostor mimo divadelní produkce, bude ohlušen hlasy Venušinych uměleckých obyvatel ještě zesílenými ozvěnou prázdného sálu. Stranou tohoto organizovaného chaosu na interiérovém balkóně sedí obrýlený muž v kožené bundě – režisér Vojtěch Bárta.

Foto: Michaela Škvrňáková

Proč jsi se rozhodl zrovna pro Šumavu?

Šumava je pro mě velkou láskou. Je to místo, kde jsem strávil spoustu prázdnin, cíl oblíbených procházek, výletů a vůbec mám rád přírodu a zvláště divočinu. Navíc jsem si už před lety zamiloval romány Karla Klostermanna a taky knihu Josefa Váchala Šumava umírající a romantická. Naším původním plánem bylo vytvořit takovou větší fresku o šumavské krajině a vztahu krajiny a lidí, ale nakonec jsme mimo jiné

neměli dost peněz. Místo toho jsme se tedy víc zaměřili na dílo Josefa Váchala, což se nakonec ukázalo jako dobrodružná volba. Je to experiment, jaký jsme ještě nedělali. Jsme zvědaví jak na výsledek, tak i na cestu, která nám zatím dává smysl.

Jak zapadá Váchalovská Šumava do dramaturgie Chemického divadla?

Dlouhodobě se zabýváme nedramatickými texty, které nestojí jen na příběhu, ale jsou

silně obrazové, pocitové a souvisejí se skrytými světy lidské duše, určitými labyrinty podvědomí a snů. Domnívám se, že do toho zapadá Josef Váchal dokonale právě tím, jak je vypjatě subjektivní. Divočina je také námětem, kterým bychom se chtěli zabývat celou tuhle sezónu. A jde nám o divočinu nejenom kolem nás, ale i o to divoké v nás. Původně se to mělo orientovat na Šumavu jako krajinu, ale teď nás více zajímá krajina lidské duše. Toho se snažíme dosáhnout i prostřednictvím Josefa Váchala. Vycházíme z elementárních situací ze života velice vypjatého tvůrce. Díky tomu to získává větší zaostření a intimnější rozměr.

Pracuješ víc s jeho literárním dílem nebo spíš s Váchalem malířem?

V rámci inspirace využíváme obojího, ale vše filtrujeme přes sebe. Nejde nám o biografické představení, ale spíš o osud člověka, o to, co má v lidském životě nějakou váhu a cenu. Šumava je spíše symbolem divočiny, svobody a volnosti v lidském životě. Jedním z ústředních proplétajících se motivů je také láska, která může mít mnoho podob. Ve Váchalově případě jsou ty podoby často

vypjaté, ať už jde o vztah člověka k ženám, zvířatům nebo k šumavské divočině. Obdobně je tomu u věcí, které leží mimo oblast běžného lidského chápání, o podněty za obzorem jednoho individuálního života. Některé Váchalovy zkušenosti jsou do určité míry transpersonální i mystické. Jsou tam mnohá tajemství, která nejdu snadno vyjádřit slovy, a my se jich přesto snažíme dotknout. Naštěstí je tam také hodně sebeironie, poezie a skvělého humoru – nástrojů, které pomáhají překonat mnohé limity.

Nikdy ses veřejně netajil svým postojem k senátní novele zákona o národních parcích. Co si myslíš teď o výsledcích jednání ve sněmovně?

Občanský názor: v dané situaci je to snad celkem slušný kompromis, který doufejme otevře možnosti nějakého dalšího řešení. I když si nemyslím, že by situace byla úplně uspokojivá. Nedávno mi přátelé ukazovali statistiku, podle níž máme zabetonovaných asi šest procent území, asi jedenáct procent je zastavitelných a jenom na třech desetinách procenta území se nachází nějaká divoká příroda... ať se každý zamyslí sám, chce-li přírodu vnímat jen jako zdroj zisku nebo hodnotu samu o sobě.

V našem divadle ale neřešíme sněmovnu, jen vydáváme stylizovaný komentář. Cítíme, že divočina je záležitostí, která se nás bytostně týká, souvisí s naším životem a našimi kulturními kořeny. To, jak se k vlastní přírodě chováme, vypovídá o nás samých. A pochopitelně se nám to vrací. Škodíme sami sobě. Jinak: o divočině si myslíme do velké míry podobné věci jako Josef Váchal. Už jen přihlášení se k jeho odkazu je v tomto směru gestem. Byl to člověk hledající a často chybný. Ale mnohé věděl, v mnohém byl vizionářem. Když otevřu jeho Šumavu, především žasnou.

Neumím si úplně představit, jak se vytváří iluze šumavské krajiny v prostoru Venuše ve Švehlovce. Jakými prostředky toho chcete docílit?

Zkoušíme úplně všechno a někdy zjišťujeme, že prostředky, které jsem předem vymyslel, vůbec nefungují. Na řadu věcí jsme přišli při zkouškách. Koncept, ze kterého vycházíme, počítá se silnou obrazovou stránkou vytvořenou prostředky, které jsou zdánlivě na dosah ruky. Úplně původním nápadem bylo, abych citoval Roberta Wilsona, zkusit udělat něco jako kombinaci německého filmu a rozhlasové hry a mělo to být i dost sošné – od toho jsme se posunuli směrem k plastičtějšímu vyrůstání obrazů skrze herecké akce – i když snad i z toho rozhlasu tam něco zůstane... Venuše je opravdu specifický prostor, ale věříme, že se nám ho podaří nabit imaginací a přetvořit

k našemu obrazu. Režie je do určité míry kolektivním dílem, ještě více než v jiných mých inscenacích. Přesto se pořádněji snažím sdělení hlídat, neztratit nit, vrstvit významy a hrát si s nimi.

S inscenací Příhody z bezprostředního neskutečna podle díla Maxe Blechera jste v letošním roce v Rumunsku navštívili město, kde prožil většinu života.

No, to byla jízda – šilená, neskutečná a nakonec vlastně velmi vydařená.

Máš v plánu obdobným způsobem dostat inscenaci Šumava láska na Šumavu?

Počítáme s tím už od přípravné fáze projektu. Původně měla inscenace vycházet víc z textů Karla Klostermanna. To, že se teď zabýváme čistě Váchalem, je novinkou, které jsme se museli za běhu přizpůsobit. V rámci šumavského projektu jsme uskutečnili putování na Šumavě s názvem Příběh lesa aneb Váchalovská divadelní pout. Odehrála se na vrchu Svatobor u Sušice a uspořádali jsme to v koprodukcii s místním spolkem Rašelina. Rašelina je uskupení, jež založili manželé Doubravovi, skvělí lidé, kteří po absolvování DAMU odešli na Šumavu a tam se snaží pečovat o kulturní zdraví. Většinu lidí tvořili místní obyvatelé. Vycházka se stala přidruženým projektem k tomu našemu a měla by se v říjnu opakovat znovu. Máme v plánu s touto inscenací trochu jezdit a ukázat ji i na místech, na která se v ní – byť třeba i velmi nepřímo – naráží.

Šumava je krom přírody zajímavá i z důvodů politicko-historických hlavně kvůli vyhnání Němců ze Sudet. Brali jste to nějak do hry nebo jste se pokoušeli tomu vyhnout?

Politika se nám tam dostává, stejně jako ekologická témata, oklikami a jen nepřímo. Ani vyhnání Němců pro nás nyní nebylo dominantní téma. Mnohem více jde o vnitřní svět Josefa Váchala, to čím nás může i dnes obohatit. Je ale pravda, že tomuto tvůrci ani po smrti nedají mocipáni pokoj. Můžu uvést jeden příklad, který se přímo týká jeho odkazu. I když byl Karel Klostermann autorem, který věděl, jaké budou následky vykácených lesů, je do značné míry i dnes zneužitelný lidmi, kteří bývají často ve vleku dřevorubeckých zájmů. Oproti Klostermannovi je Váchal spíš samostatný divočák, s čímž souvisí i jeho kritika zásahů do přírody. A jsou lidé, kteří mají i dnes s osobou Josefa Váchala problém. Nedávno byla na Šumavě otevřena stezka Josefa Váchala. Vytvořil jí Jiří Zemánek, který se osobností tohoto umělce dlouhodobě zabývá. Ty panely na stezce ale záhy někdo poničil. Ve Váchalově Šumavě umírající a romantické se dají vysledovat rozpoznatelné a smutné paralely, které někteří lidé asi nechťejí sly-

Chemické divadlo – Josef Váchal a Vojtěch Bárta: Šumava láska

úryvek scénáře

Černá bahnitá stezka
oasy černavých jalovců
uprostřed plavuní a kapradí
odbočky a ramena, lučiny a plesa
bahnitě koláče a kalužiny
potok stillseifenský
Stezka

Sem tam průsek
Stezka
Sem tam průsek
Cesta
Kam teď?
Prášily jsou tam
Ne, Prášily jsou támhle
Stubenbach
Pojďme tudy
Určitě tudy
Přes tady ten jsme určitě šli
Myslím, že to byl tenhle
Jseš si jistý?
Půjdem tudy
Stezka
Průsek v lese
Stezka
Kudy?
Tlející mech
hnijící tráva
houpe se
houští
tůň
dno
slizká černá
rašelina
zrádné bažiny
Někdy se najde jen vějířek kostí

(Prší.)

šet. Když měla být stezka znovu instalována, najednou se tam vyskytl problém, že by snad měla mít negativní vliv na tetřevy. Přitom nikomu nevdalo, že o kousek dál byly vykáceny celé lány lesů. To zjevně příslušní úředníci, co o tom rozhodují, tolik neřešili.

Kdo tvoří tvůrčí tým inscenace Šumava láska?

Hrají v tom Jakub Folvarčný s Danou Markovou, jsou to oba hodně autorští herci. Z té spolupráce mám radost i kvůli tomu, že o mnohém přemýšlíme společně a vedeme neustálý dialog. Autorkou scény je Jana Hauskrechtová, což je má klíčová a stálá spolupracovnice, bez níž bych si tenhle projekt těžko dokázal představit. Hudbu skládá skvělý Jakub Kudláč. Hlavně to ale musíme stihnout.

Ptal se **Otto Linhart**

Na slovíčko s Vojtěchem Bártou (Chemické divadlo)

Co právě čtete a proč?

Mám rozečtenou knihu Pietera De Buysse-
ra Řezači kamene. Milý a chytrý dárek, text
hravý a nabitý myšlenkami, bohužel však
teď vůbec nestíhám číst, kromě věcí, které
mě již dříve podráždily. Jedná se především
o dílo Edwarda Stachury. Pokud

vše půjde dobře, bude námětem jedné
z našich dalších inscenací.

Je nějaké literární dílo, které vás neustále provokuje k ztvárnění a je vaším snem si to splnit?

Provokuje mě hodně věcí, mám mnoho

snů, často marných. Jen občas sen zesílí
natolik, že se přihlásí o realizaci.

Jaké je vaše slovo?

Jaké je mé slovo, to teď nepovím. Mám
rád citoslovce, nahá slova, slova-obrazy
-zvuky.

Trápení hladové duše

Foto: Aneta Vašátová

Divadelní spolek Antonín Puchmajer D.S. tvořený ze tří pět divadelními kritiky a muži a ze dvou pět ženami, z nichž jedna je spisovatelkou a druhá odbornicí na historický tanec, připravil speciálně pro festival ...příští vlna/next wave... site specific inscenaci *Rösnerovo oko aneb Nutkání souložit se sochami*. Site specific proto, neb se její představení koná v Malém sále Divadelního ústavu. A ten také zjevně inspiroval tvůrce při jejich přípravách – má podobu panelové diskuse na téma „mladí lidé“.

Jak souvisí poměrně dlouhý a přebujele efektní název s tématem „mladí lidé“ a „co vlastně víme o mladých lidech“ se člověk sice nedozví, zato zjistí, jak to měla Kateřina (Rudčenkova) se svou dětskou touhou stát se herečkou, proč nejde odmeandrovat na druhý břeh nebo jak mezi diváky rozlišit tzv. hovnaře, tedy ty, kteří se spokojí se slabším vtípem, a paradigmáči, kteří se jak pominutí smějí při slovech jako paradigma či diskurz. Smyslem panelové diskuse v podání Antonína Puchmajera bylo totiž ukázat jeho obecnou nesmyslnost. Asi

O neschopnosti udržet myšlenku a neschopnosti myšlenku opustit už hráli Cimrmani, tehdy šlo ale především o neduhu stáří, z kterých zatím členy spolku AP nechceme vinit. Ladislav Šerý v rozsáhlé fresce ze života současných čtyřicátníků *Nikdy nebylo líp* píše o tzv. klokanštině. To je specifický jazyk, kterým komunikují muži (ale zřejmě i ženy) zhruba tohoto věku vysedávající po hospodách a skákající z tématu na téma, zatímco večer pomalu a příjemně plyne. Tvůrci AP jsou spíše blíže tomuto pojetí vedení debaty a nazvali ji meandrování. Tak tu u stolu v Malém sále Divadelního ústavu sedí pět lidí, vykopne se téma „mladí lidé“ a řeka slov a pseudomyšlenek se rozběhne krajinou Malého

sálu a meandruje a meandruje, pětice s gustem degustuje připravené pohoštění v podobě tyčinek, křupek, chlebičků, a když už připravené pohoštění nestačí, jde si připravit vlastní, v mikrovlnce se najednou ohřívá nějaký guláš, odchází se pro zákusky, vaří se káva... Začne se zpívat lidová píseň a spravedlivě se vzteká nad vulgaritou či neschopností diváka přijmout katarzi.

Tvůrci se také náznakem pokusili rozlišit ve svém kolektivu různé charaktery. Vladimír (Mikulka) měl platit za intelektuála, který debatu povede. Nutno říct, že i když jde o klišé téměř slovníkové, jeho humor postavený na kontrastu intelektuálního rozboru naprostých nesmyslů tu pozoruhodně fungoval. Kateřina měla představovat naivku a zřejmě i nejméně inteligentní členku pléna. Scéna, v níž v rohu místnosti zkouší přehrát Helenin monolog ze *Snu noci svatojánské*, zatímco zbytek diskutujících se oddává žranici a dál se nerušeně baví, nebyla jen vrcholem její postavy, ale i vrcholem představení z hlediska divadelnosti. Vulgárně řečeno – dělo se

aspoň něco. Ostatní postavy byly poněkud indiferentní – Jakub (Škorpil) měl zřejmě představovat rovněž intelektuála, který ale svou důvěryhodnost umenšuje neaktivnější konzumací. U Hany (Tilmanové) a Martina (J. Švejdy) se už ztrácím zcela.

Je to ale překerní situace – když obávaní divadelní kritici připraví divadlo, pořád máte jako divák v hlavě neodvratnou myšlenku, že to celé musí mít nějaký důvod. Že si musí být vědomi toho, že něco nefunguje. Že s tím musí operovat. Ale vy to nevidíte. Rösnerovo oko je nasycené trapností, o níž tvůrci vědí a záměrně s ní pracují. A ano, občas se na nějakou skutečně nepovedenou hlášku ozve kolega „to bylo slabší“ či prostým „fuj“. Ale to byly jediné projevy interní ironie, a tedy jasná sdělení – o tomto víme, to je schválně. To, že řada vtípů skutečně vtípných nebyla (jak řekla na udílení poct Věra Ptáčková – „vyschl tu humor“), že recesi vůči panelovým debatám postavit na buržoazním přezírání je vyprchalé jak deset let starý stromeček v autě a že představovat si alternativní buičtství jako trefování se do kolegů kritiků, herců a magistrátních úředníků je sice rozkošné, ale poněkud elitářské, to už vypadalo jako vážně míněné.

Jako správná panelová diskuse ani tato neskončila pointou. Dokonce neskončila vůbec, i když se o to nejrůznějšími efektními prostředky, které nebudu prozrazovat z úcty k náročným intelektuálním procesům, které k těmto překvapením dozajista vedly, snažila. Rozpačitě prostě jen přešla v debatu diváků s tvůrci. Kterí ale v rozpacích nedebatovali. A tak se jen sedělo a sbíralo odvahu pustit se do toho, co panelisté do té doby nezkonsumovali. A pak se prostě jen šlo domů. Ale byla to premiéra a reprízy se prý očekávají, tak nezbyvá než věřit, že se celek bude ještě cizelovat a že světlejší momenty typu „tučná duše = duše diváka odcházejícího z představení, které ho duševně obohatilo“ převládnu nad těmi v křeči.

Dominik Melichar

Foto: Aneta Vašátová

Světlo na konci chodby

Foto: Aneta Vašátová

Víte, kde máte duši? Rozmyslete si to dřív, než zajdete na představení *Nature*, abyste na zapeklitou otázku mefistofelského kabaretiéra uměli odpovědět. Dábelský androgyn, primitivní představa zla, bude provokovat slovem, stejně jako tvůrci provokují obrazem. Co z toho, co jsme nějak pojmenovali, slovně uchopili, nějak ztvárnili, vlastně doopravdy známe?

V pořadí třetí autorská inscenace režiséra Miroslava Bambuška, uvedená v rámci festivalu na žižkovském nákladovém nádraží, se vrátila do podzemní chodby, kde se před dvěma lety uváděla *Quatro Mother Fuckers*. Tématem čtyř ročních období navazuje na loňskou inscenaci *Země – rolnickej nářez*. Tentokrát však nejde o kolonizaci země člověkem, ale o pozorování koloběhu přírody. Pokud chcete přirovnání, představte si směs české mystiky a la tvorba Josefa Váchala, křesťanské spirituality a la poezie Bohuslava Reynka, pohanských rituálů a industriální poetiky a la Miroslav Bambušek. Rockový základ tentokrát nahradilo harmonium. Živý

hudební doprovod vám tedy nebuší „šrouby do hlavy“. Musíte se učit naslouchat. Slovo se dostává ke slovu zřetelněji, než jsme u Bambuška zvyklí, a zavrtává se hlouběji.

Přes vedlejší skladovou halu se blíží jako po kolejích černý vozík s neznámým obsahem a zmizí z dohledu někde na úrovni chodby. Průvodce-kabaretiér předvádí na úvod slovní ekvilibristiku s pozdravem „Dobry večer“ a je všim, co od takové figury čekáte. Jan Bárta si publikum elegantně podmaňuje, žongluje se slovy a cynickým šklebem, přehazuje šosy smokingu jako pomyslný ocas a mlátí s sebou v extatickém vytržení. Vladimír Franz u piana jede šantánovou odrhovačku, prostě peklo.

Do prvoplánové symboliky ale vložili tvůrci zneklidňující akcenty, ať už jde o režijní ztvárnění nebo kostýmy. Všude číhá cosi nepředvídatelného, detail, který vás znejistí. V protikladu k obehnaným figurám stojí síly přírody. Obě herečky mají přes hlavu přetažené elastické kukly a Zuzana Sýkorová se objevuje jen na pozadí v čistě pohybové

roli. Metaforu nekonkrétní energie, hýbající světem, představuje Jana Kozubková. Když se klátí po scéně, esovitě zkroucená jako pubertální výrostek, aby předvedla lascivní akt samoopylování – jak jinak než nad hromádkou pilin – je v tom veškerá agresivita milostné chemie, nezadržitelného pudu sebezáchovy.

A pak už civíte do dlouhé chodby a ve smršti obrazů před vámi defilují „echt bambuškovské“ výjevy. Divošské tance s hadicí, stínohra džungle, květ hodný opylení nebo brutální akt sklizení plodů, kdy je šedé beztvaré „cosí“ trháno na kusy, aby vydalo semena. Bambušek vizuálně mění perspektivu zužujícího se prostoru. Jednou vykouzlí nasvícením pozadí pohled do slunce. Po druhé nechává působit syrovost betonového koridoru samu o sobě, takže máte pocit, že hledíte do otevřeného hrobu.

Samozřejmě, kde je postava dábla, musí být i postava Boha. Milan Stehlík v osuntělém kabátě se šourá chodbou jako bezdomovec, šaman 21. století, a jeho civilní přednes podtrhuje barvitost metaforického textu. V jednom z předělů, zařazených spíš kvůli přestávě scény, se ale objeví dvojice „rapperů z Ústí“ a servíruje patřičnou dávku nevybíravého nihilismu. Bártův travestita, převlečený za čerta, a Kozubková, která s míčky pod dresem připomíná semeny těhotný lusk, vám nadávají do krmných hovad, která si dovolují mít vlastní názor. Inu, politika je všude. Jinak doprovází inscenaci převážně živá hudba Vladimíra Franze. Postupuje od divoké disharmonie přes flašinetářky ohranou letní polohu do temných tónů podzimu a vrcholí slavnostními tóny varhan. Místo Adventu se ale slaví zmrtychvstání – v industriálním chrámu nádražního skladiště.

Veronika Boušová

Vyzenované divadlo

Klára Hutečková se ráda zabývá tvrdohlavým variováním mikroudálosti, jedné repliky či jednoho obrazu. V rámci klauzur na DAMU napsala a také zinscenovala „drobníčku“, jak ji nazval Vladimír Mikulka, *Oblovka*, která byla za svůj text nominována na Cenu Ewalda Schorma. V *Oblovce* právě oním do nesnesitelná opakovaným interpretováním již řečeného naznačila, jakým směrem se její projekty budou ubírat. A v novince *Panorama* uváděné v Alfredu ve dvoře to jen stvrdila. Za text tentokrát asi nominovaná na žádnou cenu nebude. Ale za odvahu zkoumat lidskou trpělivost by klidně mohla.

Jako první vás při sledování *Panorámatu* nejspíš napadne slovo „stereotyp“. Tři dívky (Kateřina Dvořáková, Anežka Kalivodová, Nataša Mikulová) zřejmě žijící jakousi formou spolubydlení se v domácím prostředí zabývají různými činnostmi, které se zjevně často opakují. Jedna neustále krouhá jablka a hrušky. Druhá stále líčí pastičky na myši a třetí se věnuje pití vína. Když už se tatáž situace zopakuje skutečně hodněkrát a vy už si říkáte, že by mohlo přijít něco nového, něco osvěžujícího, nepřijde nic. Jen se situace opět zopakuje. A pak znovu. A znovu. A pak si toho všimnete. Tatáž situace do nekonečna opakovaná má trhliny. Na pozadí

„velkých“ úkonů, zjevných částí, které se vám už za tu chvíli vryly do paměti tak, že i když se zhasne, což se skutečně stane, přesně víte, co která postava zrovna dělá, si začnete všimát těch „malých“ událostí. Detailů. Zen buddhisté by řekli, že jste konečně přítomni.

„Náš mozek je nastaven tak, aby permanentně realitu okolo nás zjednodušoval,“ píše se v programu. A je to vlastně základní klíč k porozumění další Hutečkové drobníčky. Představení netrvá déle než hodinu a neřekne se tu prakticky nic jiného než „ahoj“ a „čau“, když se dívky loučí či vítají. Zprvu se soustředíte na to, co dělají. Jablka, pastičky, víno. Pak přichází ty neznatelnější události

– pohledy do míst, kde nikdo není, ale před časem třeba byl. Spadlé kusy sýra do pastičky. Jemná proměna rolí. Když už máte pocit, že víte, co bude následovat, něco se pokazí, změní. A role se vyměňují. Pořád ale tak nějak stejně, jen trochu jinak. Na konci je to až vzrušující být si vědom toho, jak hluboko

se lze dostat. Jednotlivé scénky mají ve své podstatě podobu kubistického obrazu. I ten se do plochy snaží rozložit všechny dimenze objektu. Jen ten čas mu jaksi nikdy moc nešel. Hutečková se svými spolupracovníky ale tu možnost, jak panoramaticky rozložit událost, našla.

A nic na tom neškodí ani fakt, že má výsledek spíše podobu školní práce. Je to výraz ohledávání. Je to čistá studie s výraznými a sebevědomými divadelními prvky. Není to představení, které by mělo nějakou pointu, byť se o to na samém konci tvůrci snaží pomocí videoprojekce, která by měla prostor, o němž je tu řeč, představit. Myslím, že je tu už nadbytečná, kdyby jí nebylo, dosahu na vnímání by to neškodilo, ale budiž. Dneska se už bez videoprojekce patrně neobejdete. Sdělení je právě v samotném dívání se a pronikání do struktury jednání. Stejně otravném a fascinujícím jako v Robbe-Grilletových románech například, které koneckonců tvůrci zmiňují jako jedny z inspiračních zdrojů.

Dominik Melichar

Program

čtvrtek 28. 9. Alfred ve dvoře

20:00 Ufftenživot: KEEP CALM (premiéra)

KEEP CALM jako meditace nad člověkem.

Jsme nadřazení ostatním živočišným druhům? Ne. Jsme sobecké bestie? Ne. Jsme hrdinové? Ne. Chceme se mít akorát dobře? Dokument o dvou jedincích v nekonečném příběhu. Historie, kulturní stereotypy, internet a každodenní skutečnost v mozaice složené z monologů, asociativního pohybu, loutkohry, videa, přednášky a rapu.

Tvůrčí tým: Ufftenživot / Sára Arnstein, Jiří Šimek, dramaturgická spolupráce: Marta Ljubková, light design: Tomáš Morávek, Štěpán Hejzlar, scénografická spolupráce: Marie Gourdain, hudba: Tomáš Vtípil, ruchy/zvuky/audionahrávky: Jiří Šimek, Sára Arnstein, produkce: Marianna Slováková, fotografie plakátu: Marek Bartoš.

pátek 29. 9. DriveHouse

19:00 Masakr Elsinor: Kniha jedů (česká premiéra)

Kniha jedů / El Libro de los Venenos rozehrává útržky ze života básníka Antonia Gamoneda a malíře Antoniho Tàpiese.

Skrze konkrétní příběhy a díla se odhalují úvahy směřující k schopnosti společnosti podléhat primitivním nakažám strachu a nenávisti. Mezinárodně obsazená inscenace, jejímž nejvýraznějším prvkem je naživo prováděná malba, spojená s hudební

improvizací a divadelním příběhem, přivádí na jeviště téma otravy lidského těla, myslí i soudnosti.

Tvůrčí tým: Ondřej Novotný, Petr Míka, Václav Marhold, Tomáš Soldán, Rebeca Matellán, dramaturgie: Óscar Guedas, scénografie a výtvarné řešení: Joan Quintas Toledo.

20:00 Jana Orlová: To se mi líbí

Performance vytvořená speciálně pro festival a prostor DriveHouse. „Až u nohou diváka poznala jsem radost.“

Někdo chce jít nahoru, někdo dolů. Proč dolů? Proč se plazit jako vyšinitý had kolem představ o své minulosti? Had je suchý a klidný a vidí obrázky, které mu můžeme závidět. Čekám na své číslo. Hadů jsem se vždycky bála. Propojení intenzivní tělesné zkušenosti se symbolickou rolí jazyka.

21:00 Koncert Vladivojna La Chia (acoustic)

Vladivojna La Chia je zpěvačka, textařka, skladatelka filmové i divadelní hudby a v neposlední řadě autorka nevšedních Vladibajek nebo komiksů. Na festivalu Vladivojna vystoupí v doprovodu svého dvorního kytaristy Aleše Bajgera a šansonové zpěvačky Sylvie Bee.

pátek 29. 9. Alfred ve dvoře

20:00 Ufftenživot: KEEP CALM

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

B | R | N | O | I

Radio Wave
Český rozhlas

divadlo.cz

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Dramaturgie a koncepce: **Lenka Dombrovská** Produkce: **Oskar Hulec** PR a guestservis: **Tereza Hýsková**
Grafická podoba ročníku 2017: **Lukáš Horký** Tsunami: **Dominik Melichar** Fotografové: **Aneta Vašatová a Kamil Košun**

Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a města Brna.

www.nextwave.cz